

στην παιδεία και την ευαισθησία του αναδείχθηκε σε δόκιμο ερμηνευτή καβαφικών ποιημάτων και ευαίσθητο προσωπογράφο του ποιητή. Το σύνολο των σχετικών του κειμένων με επιμέλεια Ζήσσιμου Λορεντζάτου και πρόλογο του Γιώργου Σεφέρη συγκεντρώθηκε και εκδόθηκε το 1964 με τίτλο *Σχόλια στον Καβάφη*.

1963 Ο ολιγογράφος ποιητής, που μεταπήδησε επιτυχώς στον ελεύθερο στίχο, Μανώλης Αλεξίου (γ. 1907). Ήταν μαζί με τον Αναστάσιο Δρίβα οι μόνοι που, έχοντας ξεκινήσει από τον συμβολισμό, μεταπήδησαν αξιόπιστα στη νεωτερική γραφή, ο Αλεξίου ως σχολιαστής της επικαιρότητας, απαθανατίζοντάς την, και ο Δρίβας ως οιονεί εικονιστής (imagiste). Την ποιότητά τους θα υποδήλωνε μια ανθολόγηση ποιημάτων τους.

Ο Κώστας Χατζηαργύρης (γ. 1912) υπήρξε από τα ιδρυτικά μέλη του Θεάτρου Τέχνης του Καρόλου Κουν. Αρχικά έγραψε θεατρικά έργα και αμέσως έπειτα επιδόθηκε στην πεζογραφία δημοσιεύοντας από το 1947 και έπειτα πέντε μυθιστορήματα και μία συλλογή διηγημάτων με επιτυχή επίδοση. Τα θεατρικά του έργα έκρινε ο Κώστας Γεωργουσόπουλος και την πεζογραφία του οι: Μιχάλης Μερακλής, Σωτήρης Πατατζής, Φραγκίσκη Αμπατζοπούλου, Ηλίας Χ. Παπαδημητρακόπουλος. Η κριτική θεώρηση του τελευταίου αναδημοσιεύεται στο έργο του *Παρακείμενα* (1983).

ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΗ
ΤΗΣ ΥΛΗΣ ΜΙΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ
ΑΝΑΣΦΑΛΟΥΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ

Στην πεζογραφία αυτών των δεκατεσσάρων χρόνων επαναλαμβάνεται το φαινόμενο που παρατηρήθηκε στον Μεσοπόλεμο, όταν οι πεζογράφοι, περνώντας από το κλειστό πεδίο αναφοράς στο ανοιχτό αστικό περιβάλλον –“αυτό το άγνωστο”–, όφειλαν να το εκφράσουν κατά μέτωπον, με ευανάγνωστο ρεαλισμό, ενώ οι γνώσεις τους για νεωτερικές γραφές –ήξεραν τουλάχιστον Προυστ και Τζόυς– έμεναν αδιάθετες. Για παρόμοιους λόγους και οι μεταπολεμικοί πεζογράφοι, τις εμπειρίες τους μιας δύσμορφης εποχής, υποχρεώνονταν να τις εκφράσουν παραμένοντας στα αχανή πεδία του ρεαλισμού. Πάντως η κατάθεσή τους, μέσα από τις υπογραμμίσεις της, συνιστούσε επαναστατημένη νοοτροπία.

Το πεζογραφικό έργο του Ν. Καζαντζάκη παρά τη μεγάλη του απτή-

